

9 noiembrie – 15 noiembrie

Dumnezeu nostru iertător

Textul de memorat: „Cine își ascunde fărădelegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare.” (Proverbele 28:13)

După ce Sărbătoarea Corturilor (Sukkot) s-a terminat, conducătorii au adunat din nou poporul. Sărbătoarea se încheiase și era timpul să se întoarcă la treburile nerezolvate, la mărturisire și la pocăință pentru păcate.

Da, cu puțin timp înainte, conducătorii le spusese să nu mai plângă și să nu mai bocească din cauza greșelilor lor, dar aceasta nu însemna că plânsul și mărturisirea nu erau importante. Acum, după ce ținuseră sărbătorile, era timpul să se întoarcă la o mărturisire adevărată.

Ordinea evenimentelor prezentată aici nu sugerează neapărat că aceasta este ordinea în care trebuie să aibă loc bucuria și mărturisirea păcatelor; nici nu înseamnă că doar invers ar fi corect. Deși în mod natural poate că mai întâi trecem prin mărturisire, urmată de sărbătoare, poate că mai întâi ar trebui să Îl lăudăm pe Dumnezeu pentru tot ce face El în viața noastră. În Romani 2:4 ni se spune că „bunătatea lui Dumnezeu” ne aduce la pocăință. De aceea, bunătatea Lui ar trebui să ne facă să Îi aducem laude și să facem din aceasta o sărbătoare, dar, totodată, să ne amintească de faptul că avem nevoie ca El să ne ierte, să ne curățească și să ne facă oameni noi.

Duminică, 10 noiembrie – Post și închinare

1. De ce s-au despărțit cei ce erau din neamul lui Israel de toți străinii? Neemia 9:1-3

Deși dorea să se asigure că poporul a asociat acel timp cu bucuria, acum Neemia a condus adunarea într-un post. Ei s-au smerit înaintea Domnului, s-au îmbrăcat în saci și și-au pus țărână pe cap. Deoarece străinii nu participaseră la păcatul comun al poporului Israel, israeliții s-au separat de ei, pentru că cereau să le fie iertate păcatele lor, ale poporului lor, păcate care îi duseseră în robie.

Rugăciunile comune și mărturisirea au demonstrat o profundă înțelegere a naturii păcatului. Israelii ar fi putut fi supărați că înaintașii lor greșiseră și astfel națiunea ajunsese în robie. Ori s-ar fi putut plânge de alegerile conducătorilor și de lipsa de evlavie a generațiilor anterioare, care i-au adus în punctul în care erau - doar o grupă mică de robi întorși. Totuși, în loc să aibă simțăminte de ură și nemulțumiri, ei s-au întors către Dumnezeu cu smerenie și mărturisire.

Neemia 9:3 ne spune că au citit din Cartea Legii a patra parte din zi și o altă a patra parte și-au mărturisit păcatele și s-au închinat lui Dumnezeu. Citeau Tora pentru a treia oară. Citirea Torei era esențială în vederea mărturisirii, care trebuie să aibă la bază adevărul care vine de la Dumnezeu. Când citim Biblia, Dumnezeu Se apropie de noi și Duhul Sfânt ne poate vorbi și învăța. Adevărul Cuvântului Său ne modelează gândirea și înțelegerea și ne încurajează. Israelii s-au întristat și au plâns, deoarece timpul petrecut în prezența sfințeniei lui Dumnezeu ne conștientizează de frumusețea și bunătatea Lui și, în același timp, ne arată că Însuși Creatorul universului alege să fie cu noi, în ciuda nevredniciei noastre. Astfel, noi ne dăm seama că, fără Dumnezeu în viața noastră, noi am la fel ca cei dinaintea noastră. Doar dacă Dumnezeu lucrează în noi putem deveni oameni după voia Sa.

Citește Daniel 9:4-19. Cum ni se aplică nouă astăzi rugăciunea lui? Ce ar trebui să ne spună realitatea aceasta individual și ca biserică?

Luni, 11 noiembrie – Începutul rugăciunii

Răspunsul poporului la citirea Bibliei a fost o rugăciune lungă în care era evidențiată bunătatea lui Dumnezeu în contrast cu istoria necredincioșiei poporului. Putem observa că răspunsul seamănă mai mult cu o predică decât cu o rugăciune, deoarece aproape fiecare verset are o paralelă în Biblie.

2. Care sunt principalele subiecte pe care s-a concentrat rugăciunea la început și de ce? Neemia 9:4-8

În prima parte a rugăciunii, poporul l-a binecuvântat pe Dumnezeu și, în special, Numele Lui. În cultura ebraică, numele nu era doar un apelativ, ci îi oferea identitate celui care îl purta. Astfel, laudând Numelui lui Dumnezeu, noi arătăm lumii că Numele acesta este vrednic de slavă și cinste. Este Numele Creatorului universului. Rugăciunea începe cu închinare la Dumnezeu Creator ca fiind Cel care dă viață și ține totul prin puterea Sa (Neemia 9:6; vezi și Coloseni 1:16,17).

Cel care a creat totul este Acela care l-a ales pe Avraam, un om care nu era mai special, dar a cărui inimă era credincioasă. Poate părea că lui Avraam i-a lipsit credința în multe ocazii, dar, când i s-a cerut să renunțe la fiul lui, el nu a ezitat (Geneza 22). El a învățat să fie credincios - nu peste noapte, ci în lunga lui umblare cu Dumnezeu. În gândirea ebraică, inima face referire la minte. Deci Avraam a dezvoltat credința în gând și în faptă și Dumnezeu a văzut acest lucru.

Primele fraze ale rugăciunii s-au concentrat asupra lui Dumnezeu. Poporul și-a amintit cine este El - Dumnezeu credincios care ne-a creat, ne-a păstrat și Își împlinește făgăduințele față de noi. Aceste lucruri ne ajută să menținem o anumită perspectivă în viața noastră și să învățăm să ne încredem în El chiar și în cele mai dificile situații, când ar părea că El este departe și nu îi pasă de problemele cu care ne confruntăm.

De ce este învățătura despre Dumnezeu Creator atât de importantă în credința noastră? Ce legătură este între ea și porunca a patra din Decalog?

Marti, 12 noiembrie – Lecții din trecut

3. Care este diferența dintre prima parte a rugăciunii și versetele de mai jos? Neemia 9:9-22

Rugăciunea trece de la laudă adresată lui Dumnezeu pentru credința Sa la relatarea necredincioșiei israeliților în experiențele lor din Egipt și din pustie. Sunt arătate toate darurile pe care li le-a oferit Dumnezeu, dar, din nefericire, răspunsul părinților lor a fost mândrie, încăpățănare și indiferență față de mila lui Dumnezeu.

Recunoașterea eșecului omului și a lipsei adevăratei devoțiuni sunt pași importanți în mărturisire și pocăință. Chiar dacă aceste versete ne vorbesc despre oameni care nu mai sunt printre noi de mult timp, nimeni nu poate nega că fiecare dintre noi se confruntă cu aceleași probleme.

Evanghelia ne spune că mărturisirea păcatelor este necesară, dar nu ea ne mântuiește, ci numai jertfa Domnului Hristos. Mărturisirea și pocăința sunt esențiale pentru a ne recunoaște nevoia de a fi îndreptățiți prin Hristos. „Când, prin pocăință și credință, Îl primim pe El ca Mântuitor, Domnul ne iartă păcatele și Își retrage pedeapsa prescrisă pentru călcarea Legii. Ca urmare, cel păcătos stă înaintea lui Dumnezeu ca un om neprihănit, primește favoarea Cerului și are părtășie cu Tatăl și cu Fiul prin Duhul Sfânt.” - Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 3, p. 191

Și, pentru că bunătatea lui Dumnezeu ne ajută să ne mărturisim păcatele și să ne pocăim, trebuie să fim hotărâți ca, prin puterea Sa, să renunțăm la păcat.

Concluzia este că Israel a fost încăpățânat și Dumnezeu a fost iubitor. Privind ce făcuse Dumnezeu pentru poporul Israel în trecut, oamenii s-au întărit în credința că El va continua să le poarte de grijă în prezent și

în viitor. De aceea era atât de important să își amintească întotdeauna cum lucrase Dumnezeu în istoria lor. Când uitau, începeau să aibă probleme.

Privește în trecut, la momentele în care ai fost sigur că Dumnezeu lucra în viața ta. Aceasta poate fi o încurajare când treci prin situații grele, ajutându-te să te încrezi în bunătatea lui Dumnezeu chiar și atunci când ești descurajat și te temi de viitor.

Miercuri, 13 noiembrie – Legea și prorocii

4. Cum sunt descriși israeliții în comparație cu „bunătatea Lui cea mare”? Neemia 9:23-31

Următoarea secțiune a rugăciunii (predicii) se concentrează pe viața în Canaan, când israeliții dețineau pământul pe care Dumnezeu li-l dăduse. Ei primiseră pământ, cetăți, vii și câmpuri gata să fie folosite, dar au luat totul de-a gata. La sfârșitul versetului 25 ni se spune că „au mâncat, s-au săturat și s-au îngrășat”. „S-au îngrășat” este o expresie folosită de puține ori în Biblie (Deuteronomul 32:13 și Ieremia 5:28) și, de fiecare dată, în sens negativ.

Probabil că poporul „a trăit în desfătări, prin bunătatea Lui”, dar desfătarea lor nu era „în Domnul”, ci în ceea ce aveau. Aparent, avuția nu te conduce la o relație mai strânsă cu Dumnezeu. De multe ori gândim: „Dacă aș avea lucrul acela, aș fi fericit.” Din nefericire, vedem că israeliții aveau totul de la Dumnezeu și totuși „fericirea” lor cu acele lucruri îi făcea să fie mai puțin credincioși lui Dumnezeu. Adesea ne concentrăm mai degrabă pe daruri și Îl uităm de Dătător. Aceasta este o amăgire fatală.

Desigur, nu înseamnă că nu putem fi fericiți pentru lucrurile pe care le primim de la Domnul. El dorește ca noi să ne bucurăm de darurile Lui, dar această bucurie nu garantează o relație cu El. De fapt, dacă nu suntem atenți, aceste lucruri pot deveni o piatră de poticnire.

Conducătorii și-au mărturisit necredincioșia față de Dumnezeu. Privind în istoria lor, ei au menționat pe nume fărâdelegile comise de ei ca națiune. Ies în evidență două aspecte importante, care se repetă: (1) Israel a dat la o parte Legea lui Dumnezeu și (2) i-a persecutat pe proroci.

Ei și-au dat seama că Legea lui Dumnezeu și prorocii Săi aveau un rol determinant în dezvoltarea lor ca națiune credincioasă și ca indivizi. Rugăciunea arată această concluzie: „Poruncile Tale... fac viu pe cel ce le împlinește” (Neemia 9:29; citat din Leviticul 18:5) și afirmă că Duhul este Cel care a vorbit prin proroci. Dumnezeu ne-a dat poruncile Lui ca să avem viață din belșug și i-a trimis pe prorocii Săi să ne călăuzească în înțelegerea adevărului. Ce facem noi cu aceste daruri?

Joi, 14 noiembrie – Laude și cereri

5. Pe ce s-a concentrat finalul rugăciunii de mărturisire? Neemia 9:32-38

Din nou, rugăciunea s-a transformat în laudă la adresa lui Dumnezeu pentru că El este măreț, puternic și minunat, Își ține legământul și este plin de milă. Ei par sinceri în a recunoaște bunătatea lui Dumnezeu față de ei.

De asemenea, cererea a fost prezentată ca un legământ cu Dumnezeu pe care doreau să îl facă, descris în detaliu în capitolul 10. Care era cererea lor?

„Și acum, Dumnezeuul nostru, Dumnezeule mare, puternic și înfricoșat, Tu care Îți ții legământul Tău de îndurare, nu privi ca puțin lucru toate suferințele prin care am trecut noi” (Neemia 9:32).

Poporul trebuia să plătească tribut împăraților care îl stăpâneau. Asuprirea din toate părțile îi năpăstuiă pe israeliții reveniți în țară și ei nu mai puteau să rabde. Trebuiseră să îndure tiranie după tiranie și acum nădăjduiau să fie eliberați.

Este interesant că ei s-au numit „slujitori”. După ce vorbiseră despre necredințioșia lor ca națiune, acum s-au autointitulat astfel. Desigur, slujitorii se supun stăpânilor. Faptul că au folosit acest termen sugerează că și-au dat seama că trebuiau să asculte de Domnul altfel decât înaintașii lor. Aici este exprimată dorința lor de a fi credincioși Domnului și poruncilor Sale. Ca slujitori ai lui Dumnezeu, ei l-au cerut să intervină.

Comunitatea aceea din timpul lui Ezra și Neemia și-a descris experiența ca pe o „mare strâmtorare” (vers. 37), pe care o compară cu nenorocirea israeliților în Egipt (vers. 9). În rugăciunea lor l-au adus laudă lui Dumnezeu că El a văzut necazul lor din Egipt și nu i-a trecut cu vederea. Apoi l-au cerut să intervină la fel ca în trecut, chiar dacă nu meritau, deoarece nimeni nu a fost credincios - nici împărații, prinții, preoții, prorocii sau părinții. În speranța că Dumnezeu va interveni pentru ei, israeliții se bazau pe harul și mila lui Dumnezeu și nu pe ei înșiși sau pe faptele înaintașilor lor.

Citește Romani 5:6-8. Cum reflecta aceste versete ce cereau israeliții? Ce mângâiere putem avea comparând cuvintele lui Pavel cu cererea lor?

Vineri, 15 noiembrie – Un gând de încheiere

Evreii spuneau despre înaintașii lor că „au trăit în desfătări” în bunătatea lui Dumnezeu (Neemia 9:25). Rădăcina acestui verb este aceeași cu a termenului Eden, „în Grădina Edenului” (Geneza 2:15).

Evanghelia înseamnă restaurare și ce alt simbol ar putea să reprezinte restaurarea noastră finală mai bine decât Edenul? Dumnezeu a adus la existență poporul evreu și l-a adus la răscruce de drumuri în lumea veche pentru a crea cea mai apropiată reflectare a Edenului care ar fi putut exista pe pământul căzut. Chiar și după robie și întoarcerea lor, încă aveau potențial. „Tot astfel, Domnul are milă de Sion și mângâie toate dărâmăturile lui. El va face pustiul lui ca un rai și pământul lui uscat, ca o grădină a Domnului” (Isaia 51:3; în NKJV: ca Edenul).

Poporul s-a bucurat de binecuvântările materiale promise de Dumnezeu, care, atât cât este posibil în această lume căzută, erau o amintire a Edenului. Era natural să se bucure de ele. Dumnezeu a creat lumea așa ca oamenii să se poată bucura de ea și israeliții s-au bucurat de ea. Păcatul lor nu a fost că se desfătau în marea bunătate a lui Dumnezeu, ci faptul că uitau de El (Ezechiel 23:35). Binecuvântările deveniseră un scop în ele însele, în loc să fie un mijloc pentru împlinirea unui scop, adică să Îl prezinte pe Dumnezeu celor din jur, să îi învețe despre El.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Calea către Hristos*, cap. „Mărturisirea păcatelor”.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: 2 Cronici 19-25

1. Cine a fost muștră pentru că l-a ajutat pe cel rău?
2. Cum se numește istoria și autorul unde sunt menționate faptele lui Iosafat?
3. Cui îi rămăsese faima de a-l căuta pe Domnul din toată inima lui?
4. Despre cine s-a făcut un mare număr de prorocii?

Evangelizare, Secțiunea 4 - subcapitolul „Finanțele și bugetul”

5. La ce fel de oameni trebuie să ajungă cei care lucrează în orașele mari?